

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalium Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap. 14. De vtilitate confeßionis generalis, quæ Sodalitati innuendæ
præmittitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

caro. quid iustius? quid pulchrius? tu maior, minor tibi: serui tu ei qui fecit te, ut & tibi seruiat quod factum est propter te. Non est hic ordo, tibi caro, tu Deo; sed tu Deo, & tibi caro: si contemnis tu Deum, numquam subijcietur tibi caro.

*Serm. 1. in
festo SS. O.*

hæc Augustinus. At Bernardus: Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram: hanc ego terram corpus nostrum intelligo: quod si possidere vult anima, si regnare desiderat super membra sua, necesse est ut sit ipsa mitis & Superiori suo subiecta, quoniam tale inueniet inferius suum, qualem se exhibuerit Superiori.

C A P V T X I V .

*De utilitate Confessionis generalis,
qua Sodalitati ineunda præmittitur.*

TAm est ingens bonum sempiterna felicitas Beatorum, tam ingens malum extrema miseria damnatorum, ut, si ex omni hominum multitudine vnus dumtaxat quispiam certò denuntiaretur illo cariturus summo bono, & in hoc summum ruiturus malum, nemo non magno-

magnopere reformidare deberet; ne ille ipse is esset vnus hominum infortunatissimus à beatorum secludendus cœtu, & in orcum damnatorum demergendus. Nunc cùm sit exploratum paucos esse qui saluentur, arctam esse viam quæ ducit ad vitam, paucissimos qui per eam gradientur, latam quæ ducit ad interitum hominum turbis confertissimam; quis non miretur eo salutari metu tam parum nos commoueri, de quæ sempiterna salute tam parum esse sollicitos? An non plerique sic vitam agunt, quasi de futura felicitate certissimam Dei sponsonem teneant, non audeo dicere quasi ex eorum sententia cum corpore simul intereat animus, omniaque pariter extinguantur? At qui certa sibi fide persuadet, apud supremum Dei Iudicis incorrupti tribunal, totius antea actæ vitæ rationes accuratissimè reddendas, de omnibus factis, dictis, cogitatis, prætermisissis, susceptis actionibus subeundam sibi quæstionem, accusante cacodæmone, teste & coarguente conscientia, Deo iudice, quem nihil latere potest, nihil infle-

F

ctere

Et ere ab æquitatis rigore, ad quem tum
 iudex erit implicitus, antegresso miseri-
 cordiæ tempore; is nisi maturè sibi pro-
 spiciat, diuinamque propitiare nitatur
 tanto antè clementiam, haud sanus esse
 iudicandus est. Cùm modò pateant di-
 uinæ misericordiæ fontes, perfacilisque
 sit ratio promerendæ peccatorum indul-
 gentiæ, vsurpato pœnitentiæ Sacramen-
 to; si quis negligat, & imparatum se con-
 ijciat in illud extremum tempus, quod
 sibi totum diuinæ iustitiæ rigor vindica-
 bit, vt mitissimè dicam, imprudentissi-
 mus est. Quæ cùm ita sint, non multis o-
 pus est ad demonstrandam confessionis
 generalis vtilitatem, aut rectiùs dixerim
 necessitatem, cùm tanti referat ad eum
 supremum diem, qui nos diuino sicut
 tribunali, & cùm minimè credimus in-
 cautos opprimet, expurgatas omni cri-
 mine conscientias afferre; cùm planè
 expediat, ac necesse sit expeditas nos
 semper habere & explicatas totius vitæ
 nostræ rationes: quod tamen sine obten-
 ta diuina condonatione & indulgentia
 fieri omnino non potest. Cogitet sibi
 quis-

quisque supremum hunc illuxisse diem,
 mortem certè quæ omnibus horis &
 momentis, omnibusque locis impēdet,
 quæ passim incogitantes ex insidijs ado-
 ritur, haud abesse longiùs; cumq; suum
 illa dirissimum telum & inuitabile in
 eum intendarit, non tum maximè exo-
 ptaturus sit accuratissima sese perfun-
 ctum esse confessione generali? Clemē-
 tissimæ Dei Matri quotidie supplica-
 mus, adsit nobis in hora mortis propi-
 tiã: sed æquissimum est ad eam nos mor-
 tis horam haud segniter comparemus,
 quod nostrarum est partiū exequamur,
 in procuranda conscientia puritate, quã
 occurrenti morti confidenter, velut im-
 penetrabile scutum opponamus: stimu-
 lus enim mortis est peccatū, quod obie-
 cta retunditur innocentia; innocentiam
 verò si quid efficere potest, vna potest di-
 ligenter obita confessio generalis, si for-
 tè priores vel errore aliquo, vel ignoran-
 tia, vel negligentia quæ nō sit expers cul-
 pæ, fuissent irritæ ac vanæ, sine diuinæ
 gratiæ remissionis que peccatorum expe-
 tito fructu. Veniat nobis in mentem cæ-

124 DE BONO SODAL. PARTH.
lestis illa sodalitas, quæ cum Regina
nostra in filij Saluatoris & Beatorum em-
pyreo domicilio regnat ac triumphat, ac
quam hæc nostra terrestris adspirat: ete-
nim vna eadem est militans ac triūphans
Sodalitas. nec ego dubitarim, quin qui
in Dei Matris cultu societatem hinc inie-
runt in terris, eandem conseruent ac re-
tineant in cælis, auctam ac remunerati-
spirituali cum Dei Matre necessitudine,
ac consuetudinis vsu singulari gaudio et
eius cōspectu atque colloquio cumula-
tam. Ad eam igitur si beatam sodalita-
tē aspiramus, vt inter eos censeamur qui
in cælis eximiè letaturi, sibiq; gratulari
ri, & gratias acturi D. Matri, illam à
cultam & obseruatam in terris, quis la-
bor recusandus est? quæ non exorbent
molestia? quæ non adhibenda cōtentio
vt puros & castos animos generali ex-
piatos cōfessione, ad extremū vitæ die
conferamus? quæ vnica ratio est ad cele-
stem in eūdā sodalitatē. Accedit, hæc
etiā in vita nihil pace, quiete ac trāqui-
litate conscientie optabilius esse; ad quod
quantum momenti habeat confessio g-

net

neralis, exploratum est. Vt in externis bonis sanitas supremū est & maximè expetendum corporis bonum, sic in internis pax & tranquillitas animæ, de qua diuinus Sapiens; *Salus animæ in sanctitate iustitiæ, melior est omni auro & argento, & corpus validum, quàm census immensus. Non est census super censum salutis corporis;* (qui census patrimonium est pauperum ex D. August. sententia) *& non est oblectamentū super cordis gaudium: quod sanè obrinet, qui est pacata & tranquilla conscientia. Melior est mors quàm vita amara, cū à seipsa discrepat, seq; ipsam diuexat exagitatque conscientia; & requies aeterna, quæ comparatur innocentia, quā languor perseuerans exedente mentem, scrupulorumque aculeis confodiente cōscientia. Omnes dies pauperis mali & laboriosi, secura mens quasi iuge conuiuium. nam, vt scitè Ambrosius, Quis puritate pectoris dulcior fructus? quis cibus suauior, quàm is quē animus benè sibi conscij & mens innocentis epulatur? Preclare item Plutarch. Vt nepenthes herba ab Homero prædicata addita poculis om-*

*Eccl. 30.
v. 15. & 16.
& 17.*

In psal. 35.

*Plutarch.
in Moralib.*

nem conuiuij tristitiam discurit, ita bona mens indita nobis omnem vitæ sollicitudinem abolet. Cui rectè cum Deo & se- cum conuenit, qui ne mortem quidem ipsam magnopere refugit ac reformidat, qui, cum Deo visum erit, paratus est emigrare, velut de statione sic de vita discedere, is mihi iam propè beatus videatur. Magna igitur vis est confessionis generalis, quæ & mortis metum adimat, & vitæ tranquillitatem afferat. Sunt & alia

*In Exer. de
confessionis
generalis &
communio-
nis vsu.*

eiusdem utilitates præcipuæ à B. P. Ignatio, qui illius vsum cum minimè vigeret, induxit, in Exercitiorum libello commemoratæ. Vna, quòd, tametsi qui singulis saltem annis ritè confitetur, ad eam generalem minimè astringatur, tamen, si illam peragat, longè plus commodi & meriti sit habiturus, ob vehementiam doloris de peccatis, quem totius vitæ peccata simul congesta cõficiunt: ex eorum enim omnium sub vnum velut aspectû collectione acrior ac vehemētior existat contritio necesse est: simul & maior summet ingeritur erubescencia, cõfusio, despicientia, angor animi, quæ ad meritum

au

augendū, animumque à peccato expurgandum longè plurimū possunt. Altera, quòd eorundem criminum ac scelerum, quæ reperita confessione generali simul omnia explicantur, malitia ac turpitudine detegatur apertius, vt in posterum tempus tãto impensius fugienda atque abominanda decernantur. semper se simulatae virtutis aut excusationis alicuius larua contegunt peccata, semper iis siue primū admittendis, siue iam admissis addita solet esse comes ignorantia, qua depulsa aut diminuta, ipsorum per se apparet fœditas execranda. Tertia, consentaneum est hominem ita rite confessum multò ad S. Eucharistiae Sacramentum animo rectius esse dispositum, quæ & ipsa per se S. Eucharistia, & ad peccati fugam, & ad gratiae receptae conseruationem augmentumque longè plurimum confert. multum valet Eucharistia, vt loquuntur Theologi, ex opere operato, vi sua; sed plurimum quoque ex opere operantis, prout recipientis animus ritè dispositus ac comparatus fuerit. Possent ex rationes singulae pluri-

bus amplificari, nisi & breuitati consu-
lendum esset, & lectorum ingenijs mi-
nimè diffidendum.

CAPVT XV.

*De frequentando Pœnitentiæ Sacra-
mento.*

*Esther 10.
v. 6.*

Esther, quæ Reginæ nostræ figuram
prætulit, visa est in somnis Mardo-
chæo, veluti fons paruus qui creuit in flu-
uium maximum, & in aquas plurimas redun-
dauit, imò & in lucem solemq; conuersus est.
Liceat mihi nunc eum fontem interpre-
tari purissimum ac defæcatissimum Dei-
paræ cruoris liquorem, quem efforman-
do Filij Dei corpusculo, in aluo sua inte-
merata suppeditauit, cum obumbrante
Patre cælesti, superueniente Spiritu san-
cto, ipse Deus Filius, intra eius viscera, ex
eo fonte corpus sibi membris omnibus
organisque distinctum adaptauit, ani-
maque nobilissima informatum, diuinæ
personæ copulauit. Tum exiguus ille
fons, Deiparæ cruor, in lucem solemque
deitatis conuersus est, ab ea sanctifica-
tus ac deificatus, & ad diuinæ hyposta-
seos